

ב"ה, טבת תשס"ו, ינואר 2006

תכנית
שלום בארץ

התכנית תתבצע לאורך שנים, ובשלושה שלבים:

1. הכרעת הטרור

2. תכנית ביניים חד-צדדית לטווח ארוך

3. פתרון קבע מרחבי שבו כל מדינות האזור,
ובמיוחד ישראל, מצרים וירדן, יידרשו לשאת
בנטל יישובה של הבעיה הפלשתינית.

ואלה עיקרי התכנית:

א. מדינת ישראל תחיל את ריבונותה על כ-60% משטחי יו"ש. הכוללים את כל אזורי ההתיישבות היהודית, ואת כל השטחים הנדרשים ל"גבולות ברי הגנה" היינו את בקעת הירדן שטח הגבעות השולטות והאזור הכפרי במערב שומרון, מערב בנימין, גוש עציון ודרום הר חברון. יתרת השטח ינוהל על ידי מנהל פלשתינאי בעל זיקה קונפדרטיבית לירדן.

ב. ישראל תספח כ-300 אלף ערבים פלשתינים, תושבי הכפרים הקטנים המפוזרים באזורים דלי האוכלוסיה ביו"ש (בקעת הירדן, מדבר יהודה, מערב השומרון, דרום הר חברון, גוש עציון מזרח, מערב בנימין, ועוד). הסיפוח יכול להעשות בהדרגה לאורך כמה שנים, אולם בסוף התהליך תושבים אלה יהיו אזרחי ישראל לכל דבר. תוספת זו תגדיל את שיעור הערבים בישראל (כיום 1.4 מיליון כולל מזרח ירושלים) מ-19.7% ל-23.5%. מדינת ישראל יכולה לעכל תוספת של כ-4% (מתוך 7.3 מיליון) בלבד ללא פגיעה דרסטית באופייה היהודי.

ג. לא תוקם מדינה פלשתינית בין הים לירדן. השטח בין הים התיכון לירדן לא מאפשר מרחב קיומי לשתי מדינות. הקמת מדינה שכזו תוביל בהכרח לעימות מזוין מתמשך עם מדינת ישראל ותהווה סכנה לקיומה.

ד. מפת הרצפים - "הכל זורם" בשלב הביניים, לפני פתרון הקבע, מוצעת דרך להפריד בין שתי הקהילות ולאפשר לכל אחת מהן לחיות חיי קהילה רציפים ובלתי מופרעים. מפת הרצפים תיצור הפרדה תחבורתית בין האוכלוסיה הפלשתינית ובין האוכלוסיה הישראלית, כך שכל אחד משני הגושים ייהנה מרצף המאפשר תנועה חופשית מלאה מכל מקום לכל מקום, ללא מחסומים, וללא חיכוכים מיותרים. באופן המאפשר ניהול משק וכלכלה וחיי קהילה נאותים.

ה. רצועת עזה המורחבת ישראל תדרוש ממצרים, בכל פורום בינלאומי, לאפשר לרצועת עזה להתרחב עד אל-עריש. שטח הרצועה יכול לגדול כך פי ארבעה וחמישה, וגם יותר, באמצעות ויתור של מצרים על שטח שהוא מבחינתה זעיר ושולי. ישראל לא תסכים להיות היחידה שנדרשת לוותר על שטח לטובת הפלשתינים.

ו. פתרון הקבע. פתרון הקבע יהיה פתרון מרחבי, בו לוקחות חלק מצרים וירדן. האוכלוסיה הפלשתינית תמצא את פתרונה בשלוש קטגוריות: תושבי הרצף הפלשתיני ביו"ש יהיו אזרחי מנהל פלשתיני בעל זיקה קונפדרטיבית לירדן. מעמד המנהל הפלשתיני של רצועת עזה המורחבת, ייקבע במו"מ בין הפלשתינים והמצרים, וישראל לא תתערב בו. יתר הפלשתינים יהיו אזרחי ישראל.

תכנית שש לום בארץ

עדי מינץ

052-2464495 ,02-9973201

adim@tadsec.com

האומה הערבית, שמעולם לא הסכימה לחזרת העם היהודי לארצו, קידשה מלחמה על המפעל הציוני מתחילתו. מלחמתה נגד ישראל משלבת טרור, תהליכים מדיניים, עימותים צבאיים ותעמולת שקר חובקת עולם, תוך גיוס תמיכה של גורמים ישראליים. היום היא הקטליזטור המזין ומזרז את הטרור האיסלמי הבינלאומי, והיא הגורם המעורר מחדש את האנטישמיות בעולם.

ארץ ישראל כולה ושטחי יש"ע בכלל זה שייכים לעם היהודי על פי זכותו התנ"כית, הסטורית. זכות שהוכרה על פי משפט העמים בהצהרת בלפור, שקבלה תוקף בינלאומי על ידי חבר הלאומים ב־1922.

כל הניסיונות לסיים את הסכסוך ולהביא שלום באמצעות חלוקה, הביאו מלחמה או גלי טרור איזמים, החל בתכנית החלוקה של ועדת פיל ב־1937, דרך תכנית החלוקה של 1947, ועד הסכם אוסלו, הצעות ברק בשנת 2000, ותכנית ההתנתקות לאחרונה. למרות זאת ממשיכה ישראל בדרך הנסיגה כאותו אדם שאין לו כוח נפשי להיגמל מהעישון, ובמקום זה הוא נוהג ללגלג על המתריעים בפניו, ולהתעלם מהנזק המוכח ההולך ומתהווה בגופו.

מטרתו של מסמך זה היא להציג לציבור, ולקובעי המדיניות בארץ ובעולם, תכנית גמילה מאשליות, המהווה אלטרנטיבה מציאותית, מוסרית וצודקת – שתביא בטווח הארוך שלום וביטחון.

הסכסוך הישראלי ערבי מקיז את דמם של תושבי האזור מזה ארבעה דורות

“מפת הדרכים” העומדת במרכזו של מסמך זה מציגה 3 שלבים:

שלב א’

הכרעה חד משמעית, הן במישור הצבאי והן במישור התודעתי, של העימות הנוכחי.

שלב ב’

פתרון ביניים חד-צדדי-ארוך טווח, המיוסד על החלת הריבונות הישראלית על חלק מיו”ש, ובכלל זה הענקת אזרחות ישראלית לכל היושבים בחלק זה; מנהל עצמי פלשתיני, המבוסס על רציפות תחבורתית מלאה, ליתר תושבי יו”ש, ומינהל עצמי לתושבי רצועת עזה המורחבת.

שלב ג’

פתרון קבע אזורי - שבו כל מדינות האזור, כולל מצרים וירדן, ישאו בנטל ישובה הקבוע של הבעיה הפלשתינית.

מדוע נכשלו כל התכניות שהוצגו עד היום?

■ בקושי יש מקום למדינה אחת

בין הים והירדן, אין די מקום לשתי מדינות עצמאיות, בקושי יש מקום למדינה אחת. השטח שבין הים והירדן אינו יכול להכיל שתי מדינות. הוא בקושי מספיק למדינה אחת. ישראל היא מן המדינות הצפופות ביותר בעולם. שטחה כה קטן, עד שברוב המפות והגלובוסים כותבים את שמה על הים.

■ מדינה פלסטינית אינה ברת קיום Non Viable State

השטח המוקצה למדינה פלסטינית אינו מאפשר בשום אופן מדינה ברת קיום לאומי וכלכלי לאורך זמן. מדינה כזו אם תקום תהיה בנויה טלאי על טלאי, שחלקה ביו"ש וחלקה בעזה, ותהיה מבותרת גם על ידי ירושלים הישראלית וגוש מעלה אדומים. ישראל תהיה חייבת להטיל על ריבונותה מגבלות של חימוש, תעופה, וניצול מקורות מים, ושל ניהול מדיניות חוץ ובריתות צבאיות. אין למדינה כזאת שום סיכוי להיות דבר של קיימא, בוודאי לא להוות מחוז חפץ וחוף מבטחים, שיקהה את השנאות והמתחים הישנים, וייצור דינמיקה של שלום.

למעשה, מזה שנים מוצגת בפני החברה הישראלית ודעת הקהל בעולם רק תכנית מדינית אחת בצורות שונות: הסכם עם הפלשתינים על הקמת מדינה פלשתינית בתוך גבולותיה הצרים של ארץ ישראל שבין הים והירדן.

תכניות אלו אינן יכולות להביא לשלום, אלא להסלמה של העימות עד כדי סיכון קיומה של מדינת ישראל מהסיבות הבאות:

■ תכניות ההתנתקות החד צדדית

תכנית ההתנתקות של שרון הובילה לעליה חדה בניסיונות הטרור הפלשתינים. הפלשתינים רואים בה בריחה והם הבינו שהטרור מצליח להיות נשק מדיני אפקטיבי, ובאמצעותו ישראל הולכת ובורחת. הרמטכ"ל חלוץ הודה בוועדת החו"ב שאין לישראל תשובה להתגברות הקסאמים על פי המגבלות הנוכחיות. ישראל ממשיכה לברוח מהטרור (מעבירים את שדה התעופה באילת, סוגרים את בסיס הטירונים בזיקים), אין ספק שטילי הגראד (30 ק"מ) וטילי ה"נ"מ סטרלה שבידי הפלשתינים לפי עדות ראש השב"כ, ימשיכו להפר את האיזון ואת המשך ה"בריחה" הישראלית.

■ הפלשתינים לא יספקו ביטחון

ביסוד כל התכניות עמדה ההתחייבות הפלשתינית להלחם בטרור ולספק ביטחון לתושבי ישראל כיום ברור לכל שאין כל סיכוי שהפלשתינים יילחמו בטרור ויפרקו את ארגוני הטרור מנשקם. יתר על כן, הנשק שנמסר להם לצורך זה מופנה כלפי תושבי ישראל. האוניה קארין A שנשאה קטיושות ורובים לרשות הפלשתינית והתנהגות חיילי הרשות נוכח ירי הקסאמים הנמשך, מוכיחים זאת. למרות זאת, ההנחה כי הפלשתינים יבלמו את הטרור, היא עדיין אחד מעמודי הבסיס המחזיקים את תכנית ז'נבה ואת תכנית "מפת הדרכים" של הנשיא בוש.

■ על העיורון

הצורך הישראלי הנואש בהשגת שקט בחזית הפלשתינית, מעוור את העיניים מלראות את המציאות הפשוטה: הפלשתינים רואים בכל הסכם שיעשה עמם הסכם זמני, שלב בתכנית הגדולה לחיסולה של המדינה היהודית. הם מאמינים בכל ליבם שהקמתה של מדינת ישראל היתה עוול היסטורי, ואין דבר צודק יותר מביטולו של העוול הזה. הרשות הפלשתינית הרשמית ממשיכה לחנך את עמה על התביעה לחזור לפלשתינ הגדולה ועל מיתוס סלאח א דין שחיסל את הממלכה הצלבנית אחרי פחות ממאתיים שנות שלטון בארץ ישראל. התקווה הנואשת למצוא פרטנר לחלוקה בשלום הפכה פתטית עם עלייתו לאחרונה של החמאס ברחוב הפלשתיני ובמוסדות הרש"פ.

■ קרקע וצדק הסטורי

במונחים של קרקע, העם היהודי הוא מן העניים ביותר בעולם כולו. אכן, גם העם הפלשתיני עני מאוד בקרקע, אבל אם אתה לוקח כמה פרוטות מן העני ונותן אותן לקבצן, לא פתרת בזה את בעיית העוני.

והדבר אבסורדי במיוחד, אם מתברר שהקבצן הוא אחיו של ביל גייטס. במונחי קרקע, האומה הערבית, כולל המדינות הגובלות בשטחים הפלשתיניים, נהנית מעושר עצום. באוכלוסיית המזרח התיכון, ישראל מהווה יותר משני אחוזים. בשטח אין לה אפילו שני פרומיל. כך שאילו היה העולם מחולק על פי היושר והצדק, מדינות ערב היו צריכות להעביר לישראל שטחים בסדר גודל של פי עשרה משטח ישראל כולל יהודה ושומרון. אי אפשר לדרוש מן העם היהודי העני, שהוא ורק הוא יקצה מתוך כבשת הרש שלו את כל האדמה הדרושה לפלשתינים כדי להתקיים. הפתרון היחיד האפשרי לבעיה הפלשתינית, הוא פתרון אזורי, שבו ישראל היא רק אחת מן הנושאות בנטל.

■ אזורים דלי אוכלוסין

יהודה ושומרון, להבדיל מחבל עזה, הם חבלי ארץ דלי-אוכלוסין. האוכלוסיה הפלשתינית מרוכזת רק על גב ההר בערים הגדולות ובסביבתן. יתר השטח מיושב בדלילות, וחלקו הגדול ממש ריק מאדם. ההתיישבות היהודית ביו"ש נמצאת בעיקר בשטחים אלו החיוניים לקיומה של ישראל.

■ השד הדמוגרפי

ישראל הצליחה להפחיד את עצמה בקמפיין אימים על השד הדמוגרפי, ובטענה שביהודה ושומרון חיים שני מיליון עד שניים וחצי מיליון ערבים פלשתינים. זוהי הפרזה היסטורית, הנשענת על פרסומי תעמולה פלשתיניים.

ע"פ נתוני המחקר הדמוגרפי שהוצג לאחרונה ע"י קבוצת חוקרים ישראלים ואמריקנים המספר האמיתי של תושבי יו"ש הערבים הוא כ-1.4 מיליון. יצוין כי בבחירות לפרלמנט הנערכות עתה, מספר בעלי זכות הבחירה ביהודה, שומרון, עזה וירושלים, הוא כ-1.3 מיליון, מתוכם כ-700 אלף בלבד ביו"ש,

■ הנחת האבסורד הדמוגרפית-גיאוגרפית

ביסוד כל התכניות המדיניות המצויות על סדר היום הישראלי והבינלאומי, מונחת ההנחה האבסורדית כאילו ישראל לא יכולה להרשות לעצמה לספח ולו ישוב ערבי אחד, או אפילו תושב ערבי אחד. הנחה זו מוליכה לפתרונות מגוחכים ובלתי אפשריים, והלולאות ההזויות שיוצרת גדר ההפרדה, הם רק אחד הסימפטומים לכך. צריך להתייחס לחשש הדמוגרפי בכובד ראש אבל ללא היסטריה, ולשקול אותו מול שיקולים אחרים במונחים רציונליים של רווח והפסד. ישראל, שבה חיים כבר כמעט שישה מיליון יהודים, יכולה להרשות לעצמה לספח גם כמה מאות אלפי פלשתינים בלי פגיעה גדולה באופייה היהודי. למעשה אין לה ברירה אחרת.

וישבְתֶם לְבֶטַח בְּאֶרְצְכֶם וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ

(ויקרא כ"ו)

■ שליטה על עם זר

העם היהודי הוא דמוקרטי ביסודו ובמסורתו. אנו סבורים ששליטה כפויה על ציבור גדול מבלי לתת לו זכויות אזרח, גובה מאיתנו מחיר פנימי-מוסרי ובינלאומי גבוה. התכנית המוצעת מציגה פתרון מדורג ומשולב המצמצם למינימום את הבעיה. לאחר ביצוע שלבי התכנית לפי מפת הדרכים המוצעת יחולקו ערביי יש"ע למספר קטגוריות. חלקם יהיו אזרחי ישראל לכל דבר, כמו ערביי הגליל, חלקם יהיו אזרחי המנהל הפלשתיני של יו"ש, שיהיה בעל זיקה לירדן, וחלקם יהיו אזרחי מנהל פלשתיני, או פלשתיני-מצרי שישתרע על שטח רחב ידיים בין עזה לאל עריש.

■ הזכות ההסטורית

ארץ ישראל שייכת לעם ישראל בגלל הזכות התנ"כית ההיסטורית, זכות שהוכרה גם על פי משפט העמים. זו התשובה המוסרית היחידה לטיעון נגד הזכות המוסרית שבהקמת בית לאומי יהודי "על חשבון" ערביי א"י. טיעון החוזר ומושמע לאחרונה מפי נשיא אירן אחמדינג'ד ובכירי האינטלקטואלים בעולם המערבי. חבר הלאומים החליט ב־1922, לתת לבריטים מנדט בארץ ישראל, בלשון זו: "הממשלה הממונה תהיה אחראית לתת תוקף להכרזת בלפור מ־1917 לבנות מחדש את ביתם הלאומי של היהודים בארץ ישראל".

ישראל לא תוכל לעמוד במלחמת מגן ממזרח ללא שמירה על מרחב הביטחון של בקעת הירדן.

חזית הטרור

■ גדר ההפרדה שנבנתה סמוך לקו הירוק נועדה למנוע חדירת מחבלים מתאבדים אין בה מענה לנשק תלול מסלול ולא לירי של טילי כתף לעבר מטוסים הממריאים ונוחתים בנתב"ג.

■ שמירה על מה שמכונה "גושי התיישבות", הערים מעלה אדומים, ביתר עילית, מודיעין עילית ואריאל, לחלוטין אינה מספקת תחליף לעומק האסטרטגי הנדרש. היא משמשת רק עלה תאנה של כביכול "אזורי ביטחון".

ישראל לא תוכל להאבק בטרור ללא שמירה על מרחבי הביטחון במערב השומרון, מערב בנימין וגוש עציון.

■ גבולות ברי הגנה

מורגל בפי העוסקים בביטחון ישראל שלמדינת ישראל אין ולא תהיה "הזדמנות שניה". כלומר הערבים יכולים להפסיד במלחמה אחת, ועוד אחת ותמיד יוכלו לנסות שוב. מדינת ישראל אם חלילה תפסיד במלחמה אחת תפסיד את קיומה. כל שרטוט של גבולות מדינת ישראל חייב להיעשות כך שיאפשר למדינת ישראל להגן על עצמה, ואוי לישראל ולסיכויי השלום, אם תתכנס לגבול שיציג אותה כטרף קל.

החזית המזרחית

החזית המזרחית תמשיך להיות איום אסטרטגי ראשון במעלה על קיומה של ישראל

■ כיבוש עיראק בידי האמריקנים לא חולל שינוי אסטרטגי. היום ברור שפינוי הכוחות האמריקניים אחרי האבידות הכבידות שהם סופגים יום יום, הוא רק שאלה של זמן, ובהחלט תיתכן גם השתלטות של זרקאווי ואל קעידה שתהפוך את עירק לקיצונית יותר.

■ בירדן כ-80% פלשתינים, תהליך האיסלמיזציה ועליית החמאס מתרחש בקרב אוכלוסיה זו כמו בקרב ערביי יש"ע. ישראל חייבת לקחת בחשבון אפשרות של השתלטות הרוב העוין את ישראל וחזרתה של ירדן לחיק המדינות העוינות.

■ צריך לשמוע גם את התגובות באירופה ביחס לגדר ההפרדה, את פסיקת בית הדין בהאג, ואת דבריהם של כמה מחשובי האינטלקטואלים בעולם המערבי הכופרים בזכותה של מדינת ישראל להתקיים כמדינה יהודית, או המגדירים את הקמתה כטעות הגדולה של המאה העשרים.

■ האשליה כאילו כל הביטויים הללו הם רק תוצאה של "הכיבוש", וכולם ייעלמו אחרי התנתקות של ישראל מ"השטחים", היא הימור בלתי אחראי. העובדה שהביטויים האלה גוברים, ולא מתמעטים, ככל שישראל מתנתקת ונסוגה, מעידה על דינמיקה הפוכה: הנסיגה החד-צדדית משדרת לפלשתינים ולעולם המוסלמי שהטרור משתלם, ולעולם המערבי-נוצרי שהטרור נגד ישראל הוא מלחמה צודקת.

■ קיומה של מדינת ישראל בסכנה לאחרונה גוברים הקולות המערערים על זכות קיומה של ישראל ומאיימים להשמדה.

■ עליית החמאס ההולך ומשתלט על הרשות הפלשתינית ומדבר בגלוי על חיסול ישראל וחזרה לחיפה ויפו, מפזרת את מעט האשליות שעוד נותרו מקונספציית אוסלו. האזנה בלתי משוחדת לתקשורת הפלשתינית והצצה לספרי הלימוד הרשמיים של הרשות הפלשתינית מבהירות שגם שלטון הפתח רואה במדינה פלשתינית ביש"ע רק שלב בדרך להשגת "חזון סלאח א דין".

■ התבטאויותיו של אחמדינג'ד נשיא אירן הקורא לחיסולה של מדינת ישראל, במקביל להתחמשותה הגרעינית המואצת והצטיידותה בטילים בליסטיים ארוכי טווח, הופכות את האיום האירני לממשי.

■ הסכמי השלום עם מצרים וירדן לא הביאו לקץ האיבה של מדינות אלה לישראל. די להאזין לאינטלקטואלים במצרים ולראות את ההתחמשות המואצת של הצבא המצרי, כדי להבין שהאופציה של השמדת מדינת ישראל לא ירדה מסדר היום של אף אחת משכנותינו.

התכנית תתבצע לאורך שנים, ובשלושה שלבים:

1. הכרעת הטרור

2. תכנית ביניים חד-צדדית לטווח ארוך

3. פתרון קבע מרחבי שבו כל מדינות האזור, ובמיוחד ישראל, מצרים וירדן, יידרשו לשאת בנטל יישובה של הבעיה הפלשתינית.

ואלה עיקרי התכנית:

א. מדינת ישראל תחיל את ריבונותה על כ-60% משטחי יו"ש. הכוללים את כל אזורי ההתישבות היהודית, ואת כל השטחים הנדרשים ל"גבולות ברי הגנה" היינו את בקעת הירדן, שטח הגבעות השולטות והאזור הכפרי במערב שומרון, מערב בנימין, גוש עציון ודרום הר חברון. יתרת השטח ינוהל על ידי מנהל פלשתינאי בעל זיקה קונפדרטיבית לירדן.

ב. ישראל תספח כ-300 אלף ערבים פלשתינים,

תושבי הכפרים הקטנים המפוזרים באזורים דלי-האוכלוסיה ביו"ש (בקעת הירדן, מדבר יהודה, מערב השומרון, דרום הר חברון, גוש עציון מזרח, מערב בנימין, ועוד). הסיפוח יכול להעשות בהדרגה לאורך כמה שנים, אולם בסוף התהליך תושבים אלה יהיו אזרחי ישראל לכל דבר. תוספת זו תגדיל את שיעור הערבים בישראל (כיום 1.4 מיליון כולל מזרח ירושלים) מ-19.7% ל-23.5%. מדינת ישראל יכולה לעכל תוספת של כ-4% (מתוך 7.3 מיליון) בלבד ללא פגיעה דרסטית באופייה היהודי.

ג. לא תוקם מדינה פלשתינית בין הים לירדן.

השטח בין בים התיכון לירדן לא מאפשר מרחב קיומי לשתי מדינות. הקמת מדינה שכזו תוביל בהכרח לעימות מזוין מתמשך עם מדינת ישראל ותהווה סכנה לקיומה.

ד. מפת הרצפים - "הכל זורם" בשלב הביניים, לפני

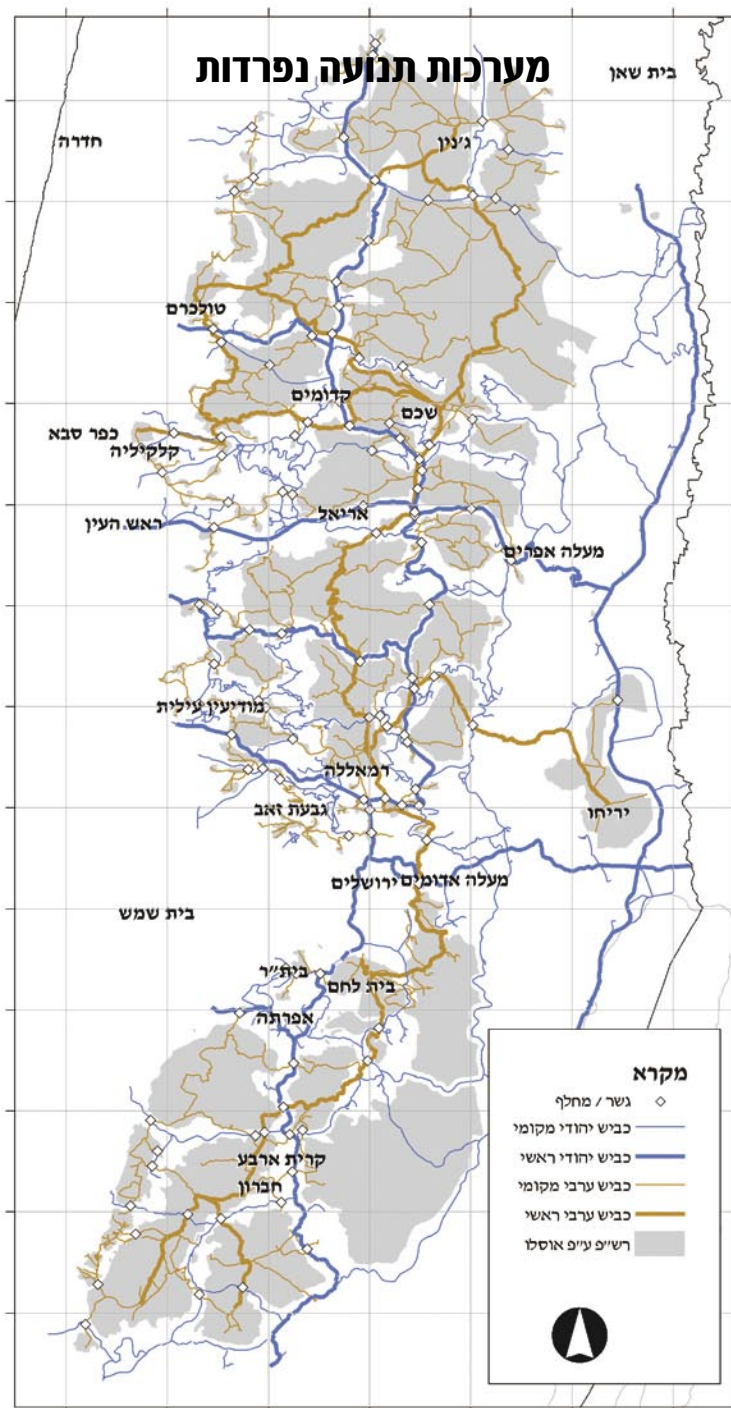
פתרון הקבע, מוצעת דרך להפריד בין שתי הקהילות ולאפשר לכל אחת מהן לחיות חיי קהילה רציפים ובלתי מופרעים.

מפת הרצפים תיצור הפרדה תחבורתית בין האוכלוסיה הפלשתינית ובין האוכלוסיה הישראלית,

כך שכל אחד משני הגושים ייהנה מרצף המאפשר תנועה חופשית מלאה מכל מקום לכל מקום, ללא מחסומים, וללא חיכוכים מיותרים. באופן המאפשר ניהול משק וכלכלה וחיי קהילה נאותים.

ה. **רצועת עזה המורחבת** ישראל תדרוש ממצרים, בכל פורום בינלאומי, לאפשר לרצועת עזה להתרחב עד אל-עריש. שטח הרצועה יכול לגדול כך פי ארבעה וחמישה, וגם יותר, באמצעות ויתור של מצרים על שטח שהוא מבחינתה זעיר ושולי. ישראל לא תסכים להיות היחידה שנדרשת לוותר על שטח לטובת הפלשתינים.

ו. **פתרון הקבע.** פתרון הקבע יהיה פתרון מרחבי, בו יידרשו לשאת בעול כל מדינות האזור, ובמיוחד ישראל, מצרים וירדן. האוכלוסיה הפלשתינית תמצא את פתרונה בשלוש קטגוריות: תושבי הרצף הפלשתיני ביו"ש יהיו אזרחיה של רשות פלשתינית בעלת זיקה קונפדרטיבית לירדן. מעמדה המדיני של רצועת עזה המורחבת, ייקבע במו"מ בין הפלשתינים והמצרים, וישראל לא תתערב בו. יתר הפלשתינים יהיו אזרחי ישראל.

ביצוע בשלושה שלבים

א.

הכרעת הטרור

ראשית לכל, לשום תכנית מימין או משמאל, אין סיכוי להצליח ללא הכרעה של הטרור. כל תכנית שתקום מתוך אפרם של האוטובוסים המתפוצצים בערי ישראל לא תהיה אלא פרס לטרור. המושג 'פרס לטרור' אינו רק בעיה של צדק ומוסר. מדובר בעקרון יסוד מדיני. הפלשתינים פועלים כיום בשתי זרועות השפעה בעלות תמיכת גומלין: זרוע מדינית וזרוע טרוריסטית. שיטה זו היא מעגל קסמים שמרחיק את האופק המדיני עד לאינסוף, שכן כל הישג מדיני שהוא תוצאה של טרור, מזמין בהכרח טרור נוסף, אלים יותר ומכאיב יותר, שיביא הישג מדיני נוסף וחוזר חלילה.

לכן כל תכנית מדינית חייבת לכלול את הכרעת הטרור וחיסול תשתיתו, יחד עם יצירת מחיר מדיני, המבהיר שהיקף הוויתורים שישראל מוכנה להציע עתה, הוא קטן יותר ממה שיכלו הפלשתינים להשיג לפני גל הטרור הנוכחי. מטרת השלב הראשון היא מבצעית ותודעתית. היעד הוא שכל ילד פלשתיני בעזה או בשכם יידע, שמלחמת הטרור הסתיימה בתבוסה, והאחריות לכישלון מוטלת על מנהיגי הטרור.

ב.

תכנית ביניים לטווח ארוך

שלב הביניים הוא פעולה חד-צדדית בשטח, ופעילות בינלאומית ודיפלומטית מקבילה, שנועדו לסמן את הכיוון שאליו חותרת ישראל לקראת הסדר הקבע, וכן להביא לאיזון בין שתי מגמות: מצד אחד לאפשר לאוכלוסיה הערבית לנהל את חייה באופן עצמאי ככל האפשר, ומאידך גיסא להבטיח שמסגרת זו לא תשמש בסיס לכינונה של מדינת טרור.

מפת הרצפים. הרוב כבר קיים

בשלב הזה יוחל בסלילת הכבישים ובניית הגשרים הדרושים להשלמת מפת הרצפים. מפת הרצפים מראה כי ניתן ללא השקעות ענק להקים בשטח שתי מערכות כבישים זמינות ומודרניות, ובלתי תלויות זו בזו. רובה של התכנית כבר קיים בשטח, וידרוש רק שיפוצים והרחבות. קיימים גם כמחצית המחלפים והגשרים הדרושים כדי ששתי המערכות תהיינה בלתי תלויות זו בזו.

הפרדה גמישה

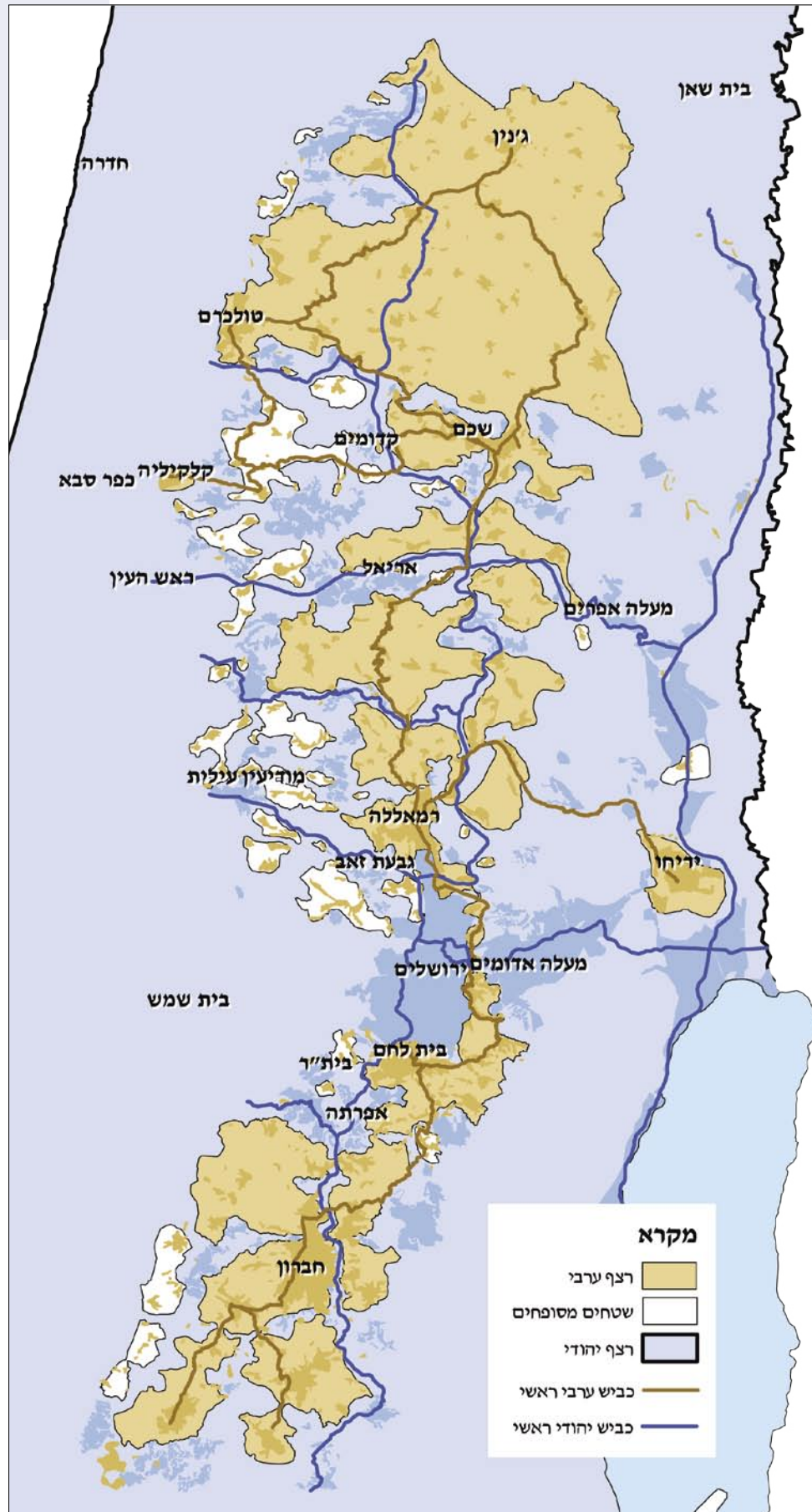
על פי התנאים הביטחוניים ויחסי השכנות המשתנים ניתן יהיה לפתוח או לחסום חלקים מן המעברים מרשת הכבישים הפלשתינית אל הרשת הישראלית.

החלת ריבונות וסיפוח

במקביל, ישראל תחיל את ריבונותה בהדרגה על חלקי יו"ש המיועדים להיות חלק ממדינת ישראל, ובהתאמה תעניק אזרחות ישראלית לפלשתינים היושבים בהם. גושי ההתיישבות הגדולים יסופחו מיידית, יחד עם הכפרים הערביים השוכנים ביניהם וסביבם. אחריהם יבואו בקעת הירדן ומדבר יהודה, ובהמשך כל יתר החלקים המיועדים להיות מצורפים לישראל.

פעילות בזירה הבינלאומית

מדינת ישראל תפעיל את כל הכלים הדיפלומטיים ואת כל הקשרים הבינלאומיים שיש בידה, כדי להציג לאורך שנים את עקרונות הסדר הקבע כפי שהיא רואה אותו. היעד הוא להשיג כמה שאפשר תומכים ושותפים להשקפתה, ולחץ בינלאומי, מדיני ומוסרי, על שכנותיה של ישראל שיידרשו לשאת יחד איתה בעול פתרון הקבע. חלק גדול מחולשתה של ישראל ומשחקת מעמדה בעולם, נובע מכך שהיא איננה מציגה תכנית משלה, ורק הודפת תכניות של אחרים.

ג.

הסדר הקבע: פתרון מדיני מרחבי

הבעיה שהוצאה מהקשרה

פתרון קבע צודק ובר קיימא חייב להיות מבוסס על ההכרה, שהבעיה הפלשתינית היא בעייתו של המזרח התיכון כולו. הפלשתינים הם חלק בלתי נפרד של האומה הערבית. האומה הערבית היא ללא ספק צד בסכסוך, וצריכה להיות צד בפתרון. חייב אם כן להיות פתרון אזורי, בו לוקחות חלק מצרים, ירדן, וגם יתר מדינות האזור. הניסיון להטיל את עול הבעיה הפלשתינית על ישראל לבדה, הוא גם בלתי ישים וגם בלתי צודק בעליל.

הפתרון האזורי יקח בחשבון את השאיפות הלאומיות של עמי האזור ואת הצורך להעניק זכויות אזרח לכל תושבי האזור, ומאידין את צרכיו הקיומיים של העם היהודי, ויטפל בבעיית הפליטים.

המדינה הפלשתינית-האשמית

בשטחי עבר הירדן קיימת היום בפועל מדינה פלשתינית בראשות המלוכה ההאשמית. אדמותיה מהוות כ-75% משטחה של "פלשתינה-ארץ ישראל" המנדטורית שהוכרה כבית לאומי ליהודים. הרוב המכריע של תושביה פלשתינים. ערביי יהודה ושומרון שלא יסופחו לישראל, כמיליון במספר, מהווים כ-12% של האוכלוסיה שבין הים והירדן. הם יקבלו לידיהם שטח המהווה כ-10% של ארץ ישראל, והוא פחות או יותר השטח המוחזק היום בידי הרשות הפלשתינית. בהתחשב בעובדה שכמחצית הארץ הנותרת בידינו, מבאר שבע ועד אילת, היא מדבר, הרי מדובר בחלוקה בהחלט הוגנת. בהסדר הקבע הם יהיו אזרחים של ירדן, תושבים של ישראל, וחיים תחת מינהל עצמי משלהם. מערכת הזיקות בין שלושת הגורמים הללו תוגדר במו"מ תלת-צדדי.

שיקום הפליטים

מרחבי צפון סיני יעמדו לרשותה של תכנית בינלאומית לשיקום הפליטים הפלשתינים המעוניינים בשיקום, הן מחבל עזה והן מיו"ש. התכנית תעודד מעבר מרצון לחבל ארץ זה, בסיוע בינלאומי ובכלל זה התקציבים המשמשים כיום את אונרר"א להנצחת הסבל של הפליטים. כתנאי להסדר הקבע, ישראל תדרוש ממדינות ערב המאכלסות מחנות פליטים פלשתיניים, להעניק לתושביהם אזרחות מקומית.

סיר הלחץ של עזה

ובמערב, רצועת עזה הולכת ונעשית דומה למכלאה ענקית, הסובלת מהתפוצצות אוכלוסיה, אבטלה בממדים עצומים, הזנחה, וסבל אנושי. מי שיש לו עיניים בראשו רואה, שסיר הלחץ הזה יתפרץ במוקדם או במאוחר. מדינת נוס פלשתינית מפוצלת, שמרכזה ברמאללה, לא תביא מזור לבעיית הרצועה המנותקת. גם כביש לחברון לא יפתור את הבעיה. רצועת עזה חייבת לפרוץ ולהתרחב אל מעבר לגבולותיה הנוכחיים. ההיגיון והצדק, מחייבים שחלקים מסיני, שהם היום שוממים, ישמשו עתודה קרקעית לתושבי רצועת עזה ולפליטיה. מצרים תיזרש להעמיד לרשות הפלשתינים החיים שם שטחים בצפון מזרח סיני, אזור שהוא המשכה הטבעי של רצועת עזה. אזור זה הוא היום כמעט ריק מתושבים. במזרח סיני עתודות קרקע ריקות וזמינות, שגודלן עשרות מונים יחסית לשטח רצועת עזה, ולעומת זאת יחסית לגודלה של מצרים, מדובר בפיסת קרקע זעירה בשולי השוליים של המדינה. מעמדו של המנהל העצמי ברצועת עזה המורחבת יוגדר במו"מ בין המצרים והפלשתינים.

הפתרון האמיתי היחיד

עד כמה שנראית כרגע רחוקה הסכמה בינלאומית ובינערבית לפתרון הזה, בסופו של דבר נגיע אליו כיוון שגם בתוך ישראל ובהדרגה גם בעולם, הולכת ומחלחלת התחושה שאין פתרון צבאי ואין פתרון מדיני. אנחנו נתונים במצב ללא מוצא, וכל המסלולים הקיימים מוליכים רק להמשך האלימות ולהחרפת הבעיה.

**לתכנית זו יש סיכוי להתממש,
כי היא המוצא היחיד!**

מובן שפתרון זה מחייב הסכמה של מדינות שכנות וגורמים בינלאומיים, והסכמה כזו אינה נראית כרגע אפשרית. אבל היא תוכל להתממש אם תפעל ישראל בנחישות להגשמת שני השלבים הראשונים של התכנית, ואם היא תפעל לאורך שנים, בעקשנות דיפלומטית ובעקביות הסברתית, להביא את מדינות העולם להכרה בשלוש עובדות:

1. **אי אפשר להטיל על ישראל לבדה לפתור את הבעיה הפלשתינית.**
2. **לא ניתן לכפות על ישראל פתרונות שיסכנו את קיומה.**
3. **ישראל איננה מדינה כובשת בשום מקום בין הים והירדן, כברת הארץ שהיא כבשת הרש של העם היהודי.**

ה' עוז
לעמו יתן
ה' יברך את עמו
בשלוֹם

עדי מינץ

052-2464495 ,02-9973201

adim@tadsec.com